

За Дан победе над фашизмом друг Вулин Александар говорио је на свечаној академији на сцени Народног позоришта, тамо где се обично игра Шекспиров "Ричард Трећи".

Публика је била усхићена.

-Која је ово представа? - домунђавали су се у трећем реду партера.

-Немам појма, мислим да је "Вулин Трећи" - неко је претпоставио назив комада у коме је Вулин укратко препричао цео Други светски рат, од упада Немачке у Пољску, преко појаве Орсона Велса на Неретви, до тренутка када су Вулин и Вучић својеручно ослободили Берлин и попели се на кров Рајхстага да забоду заставу.

Али је онда дошао неки пијани Рус и отерао их с Рајхстаговог крова.

-Тражили су противавионце, а не пешадију... - причао је Вулин шта им је рекао Рус кад их је отерао с крова Рајхстага.

Рус је, додуше, вероватно мислио да ова двојица нису ни противавионци, ни пешадија, већ је био убеђен да су у питању нека два оџачара, поготово што је овај други био скроз обучен у црно.

-Заправо, тражили су противавионце, а не оџачаре – није се исправио друг Вулин, мада је могао.

Сличну причу која је ових дана испливала у јавност, испричао је својевремено за РТС: "Када је почело бомбардовање, ја сам се пријавио у добровољце, отишао у Бубањ Поток, провео тамо неко време али једноставно било нас је превише. Тражили су противавионце, а не пешадију..." - рекао је, из чега се могло закључити да је он био пешадинац кога су током бомбардовања чували ко кеца из рукава за случај да НАТО нападне копненим трупима.

Онда је НАТО чуо шта га чека, па су одустали, јер само један Вулин понекад може деловати као батаљон пешадије.

До недавно, све Вулинове ратне приче личиле су на оне стрица Алберта из "Мући".

На пример, оно кад је стари добри Алберт описивао како је бродићем ударио у амерички носач авиона и потопио га.

-Нисам га видео – причао је стриц Алберт.

-Ниси видео носач авиона на дневном светлу! Четрдесет и две хиљаде тона челика! - чудили су се Дел Бој и Родни.

-Имали би више шансе са Реј Чарлсом! - закључио је Дел у тој сцени шансе које би имао амерички носач авиона да је онај бродич којим случајем возио легендарни Реј Чарлс.

Тако је некако и са Вулином. Своје ратне подвиге причао је све до пре неки дан.

Клео се да је и он током бомбардовања бродичем ударио и потопио амерички носач авиона, сасвим случајно.

-Нисам га видео! – препричавао је своје подвиге из времена бомбардовања.

-Ниси видео носач авиона! Четрдесет и две хиљаде тона челика! - чудили су се сви тим његовим ратним договорштинама, док пре неки дан није разјаснио мистерију.

-Имао сам доптрију минус седам! - признао је коначно да није служио војску из једног савим оправданог разлога, али су сви тек тада били убеђени да Вулин јесте потопио амерички носач авиона тако што га је случајно ударио бродичем, јер само човек са диоптријом минус седам који неће да носи наочаре или сочива, може случајно да потопи амерички носач авиона.

И тако је Вулин постао стриц Алберт српске ратне морнарице. Остало је само да се присети још једне из плејаде "дуринг тхе вар.." прича стрица Алберта, рецимо оно када је једном приликом постављао подводну телефонску линију током сезоне парења китова, па је његову подморницу напао кит лично.

И сви би поверовали да га је напао кит, пошто се претпоставља да друг Вулин ни прст пред носом не види, а камоли кита пред носом.

Е сад, пошто је једно време причао да је пешадинац, а онда признао да је ослобођен војске, постоји могућност да Вулин ономад није погодио праву локацију – те је у Бубањ Потоку, уместо у касарну, бануо на наплатну рампу, где су му рекли да јесте пешадинац, али се то не важи, зато што радници на наплатним рампама немају овлашћења да одређују родове војске. Па је Вулин све време био у заблуди.

Има ту међутим једна олакшавајућа околност: кад имате диоптрију минус седам - а притом не носите наочаре, сочива или какво друго помагало - увек можете да се вадите пред околином да ништа живо не видите, те вам се све у животу дешава случајно.

Кренете, рецимо, у ЈНА, а завршите у ЈУЛ-у.

Живот вам изгледа ко када је неки фудбалер Чукаричког својевремено описао како је једанпут случајно постигао гол: "Ја уопште нисам ни видео да сам постигао први гол. Шутнуо сам лопту, мислио сам да ће голман сигурно одбранили. Окренуо сам се да нешто кажем саиграчу, кад сам видео Бојића који трчи ка мени и радује се. Било је помало комично!"

Изгледа да су све животне приче Александра Вулина сличне.

-Деведесете године! Ја то уопште нисам видео, имао сам диоптрију минус седам, окренуо сам се да нешто кажем саиграчу, кад сам видео Бојића који трчи ка мени и радује се. Било је помало комично! - објашњава ових дана Вулин зашто му деведесетих година ништа није било чудно.

-Ког Бојића?! Је л' то онај из Чукаричког?- питају га новинари.

-Ма Милована Бојића! Тек када сам видео Милована Бојића како трчи ка мени и радује се, схватио сам да сам члан ЈУЛ-а! - објашњава друг Вулин.

Тако отприлике изгледа цела каријера новопостављеног министра одбране. Све је ту у суштини било невиђено.

-Миру Марковић у животу нисам видео – објасниће вам Вулин све што сте ви видели, а он није.

-Али, друже Вулин, ви сте поред ње седели најмање 100 пута! Како је нисте видели? - питаће га новинари.

-Јесам седео поред ње, али је нисам видео! Па знате ли ви кол'ко је минус седам!? - урлаће друг Вулин.

А једног лепог дана, када га буду питали – да му није малко непријатно због свега онога што је радио у ери Вучића, чији је био главни пешадинац – друг Вулин ће рећи: "Ја сам био ослобођен Вучића... Ништа под милим богом нисам видео! Била су то невиђена времена!"

(Н1)